

Arrest

nr. 84 971 van 20 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 26 januari 2012, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 april 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die *loco* advocaat J. THIEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 maart 2010 dient verzoeker een aanvraag in van de verklaring van inschrijving als zelfstandige. Zijn echtgenote dient op 2 april 2010 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid.

Op 12 mei 2010 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 26 januari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te

verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 2 maart 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49 / 54 / 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: A., S. H. , Nationaliteit : Bulgarije , Geboortedatum : (...)1950 , Geboorteplaats: Shumen , Identificatienummer in het Rijksregister: (...) , Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 24/3/10, en verkreeg de E-kaart op 12/5/10. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit administratief onderzoek is gebleken dat betrokkene een zelfstandige activiteit had van 22/3/10 tot 18/5/10. Sindsdien is betrokkene nergens meer aangesloten bij een sociaal verzekeringsfonds. Nergens uit het dossier blijkt dat er een nieuwe zelfstandige activiteit werd uitgebouwd. Betrokkene voldoet dus niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (art 40, §4, 1° - wet 15.12.1980)

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene evenmin wordt tewerkgesteld als werknemer.

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in 1ste categorie als /samenwonend persoon, dient er te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980, en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

Ook ten aanzien van verzoekers echtgenote wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris op 26 januari 2012 de beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing wordt eveneens en afzonderlijk een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder het rolnummer RvV 94 785.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de algemene rechtsbeginselen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing schendt de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting doordat verzoeker nooit de kans werd gegeven een persoonlijk onderhoud te voeren met de gemachtigde van de tegenpartij.

Dat verzoeker aldus de kans werd ontnomen haar verweermiddelen voor te dragen, nu eenvoudigweg de bestreden beslissing overhandigd aan verzoeker, zonder enige vorm van opmerking dan wel verduidelijking.

Dat verzoeker bovendien door de onpersoonlijke en koude aanpak volledig uit zijn is lood geslagen, waardoor hij nog voor hij er erg in had weggewuifd werd en aldus geen enkele vorm van protest kon voeren.

Dat verzoeker aldus de kans werd ontnomen een correcte uiteenzetting te geven doordat hij werd behandeld op routineuze wijze, waarbij hij als individu en de problemen waarmee hij geconfronteerd wordt niet aan bod konden komen.

Dat hierdoor door verweerder niet alleen de rechten van verdediging van verzoeker geschonden werden maar ook de zorgvuldigheidsverplichting.”

2.2 In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker zijn verblijfsrecht op 12 mei 2010 heeft verkregen op grond van zijn verklaring als zelfstandige. Verweerder stelt evenwel vast dat verzoeker sinds 15 mei 2010 niet meer is ingeschreven als zelfstandige, noch als werknemer. Bij gebreke aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen heeft verzoeker zich bovendien gewend tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien waardoor hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Opgemerkt wordt dat het loutere feit dat verweerder verzoeker niet heeft gehoord omtrent deze gegevens laat niet toe te besluiten dat hij deze elementen niet in aanmerking kan nemen bij het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder heeft de bevoegdheid overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) te controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden in het raam van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Verzoeker betwist de elementen die verweerder heeft vastgesteld naar aanleiding van zijn controle betreffende de naleving van de verblijfsvoorwaarden niet, laat staan dat hij ze weerlegt. Verzoeker toont bijgevolg geenszins aan dat verweerder met de vaststelling dat hij niet actief is als zelfstandige, noch als werknemer en evenmin beschikker is over voldoende bestaansmiddelen maar integendeel een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, op onrechtmatige wijze een einde heeft gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

In de mate dat verzoeker een schending van de rechten van verdediging aanvoert, wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan *in casu* derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd. De hoorplicht – waarvan verzoeker ook de schending lijkt te willen aanvoeren – is evenmin van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575; RvS 7 september 2005, nr. 148.602). Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat er een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat bestond alvorens de bestreden beslissing kon worden genomen (RvS 31 januari 2012, nr. 8036 (c)).

Verzoeker die de concrete vaststellingen die blijken uit het administratief dossier en de motivering in de bestreden beslissing niet betwist, geeft overigens niet aan welke informatie hij nog had willen aanvoeren die relevant zou zijn. De zorgvuldigheidsplicht verplicht een bestuur niet om de inlichtingen die het via een andere overheidsdienst verwierf voorafgaandelijk aan het nemen van een beslissing met een rechtsonderhorige te bespreken. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder niet over voldoende gegevens beschikte om met kennis van zaken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker toont aldus evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 20 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De verweerder begaat in de bestreden beslissing genomen t.a.v. verzoeker een schending van het artikel 20 van het Verdrag betreffende werking van de Europese Unie.

Artikel 20 van het Verdrag over de werking van de Europese Unie bepaalt dat eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit burger van de Unie is.

Verzoeker verwijst hieromtrent naar de rechtspraak van het Hof van Justitie: HvJ 8 maart 2011 nr. C-34/09, Gerardo Ruiz Zambrano v. Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening (RVA), waarbij het Hof van Justitie stelt dat het Europees Burgerschap zich verzet tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat de Europese Burgers het effectieve genot wordt ontzegd van de rechten verbonden aan het Europees burgerschap. Dat is volgens het Hof van Justitie het geval wanneer een staatsburger van een

derde staat het recht wordt ontzegd te verblijven in de lidstaat waar zijn kinderen, die het Europees burgerschap bezitten verblijven.

De weigering tot verblijf zal er immers toe leiden dat de kinderen die zich op het Europees burgerschap kunnen beroepen, verplicht worden het Europees grondgebied te verlaten om hun ouders te volgen.

Om die reden zouden de kinderen in de feitelijke onmogelijkheid verkeren de rechten die aan hun Europees burgerschap verbonden zijn uit te oefenen.

Het Hof van Justitie besluit dan ook terecht dat een lidstaat een staatsburger van een derde staat het recht van verblijf niet mag ontzeggen in de lidstaat waar zijn jonge kinderen, die het Europees burgerschap bezitten verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten. Zulke beslissingen ontzeggen immers het effectieve genot van de rechten die aan hun Europees burgerschap verbonden zijn.

Het spreekt voor zich dat de verweerder de rechtspraak van het Hof van Justitie dient te respecteren. In voormeld opzicht dient de beslissing van de verweerder dan ook te worden vernietigd.”

2.4 Verzoeker die EU-burger is en geen minderjarige kinderen ten laste heeft die in België verblijven, toont niet aan dat hij dienstig kan verwijzen naar het arrest Zambrano. De feitelijke omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot voormeld arrest zijn geenszins dezelfde als deze van verzoeker. In voormeld arrest bezaten de minderjarige kinderen het EU-burgerschap en hun ouders waren onderdaan van een derde land.

In casu maakt verzoeker evenmin een schending van artikel 20 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie aannemelijk nu zijn rechten en plichten als burger van de Unie niet worden miskend door de bestreden beslissing. Het loutere gegeven dat verzoeker een burger van de Unie is, heeft niet tot gevolg dat hij, zonder voorwaarden, langer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk mag verblijven. Verzoeker dient te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden die ook conform de Europese regelgeving, worden gesteld aan Unieburgers die zich als werknemer, zelfstandige of beschikker van voldoende bestaansmiddelen in een ander land van de Unie willen vestigen.

Een schending van artikel 20 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter,

griffier.

De voorzitter,

N. MOONEN